

GRISA

BOUŘE A VZDOR

Leigh Bardugo

New York Times Bestseller

Griša

Bouře a vzdor

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Leigh Bardugo

Griša: Bouře a vzdor – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

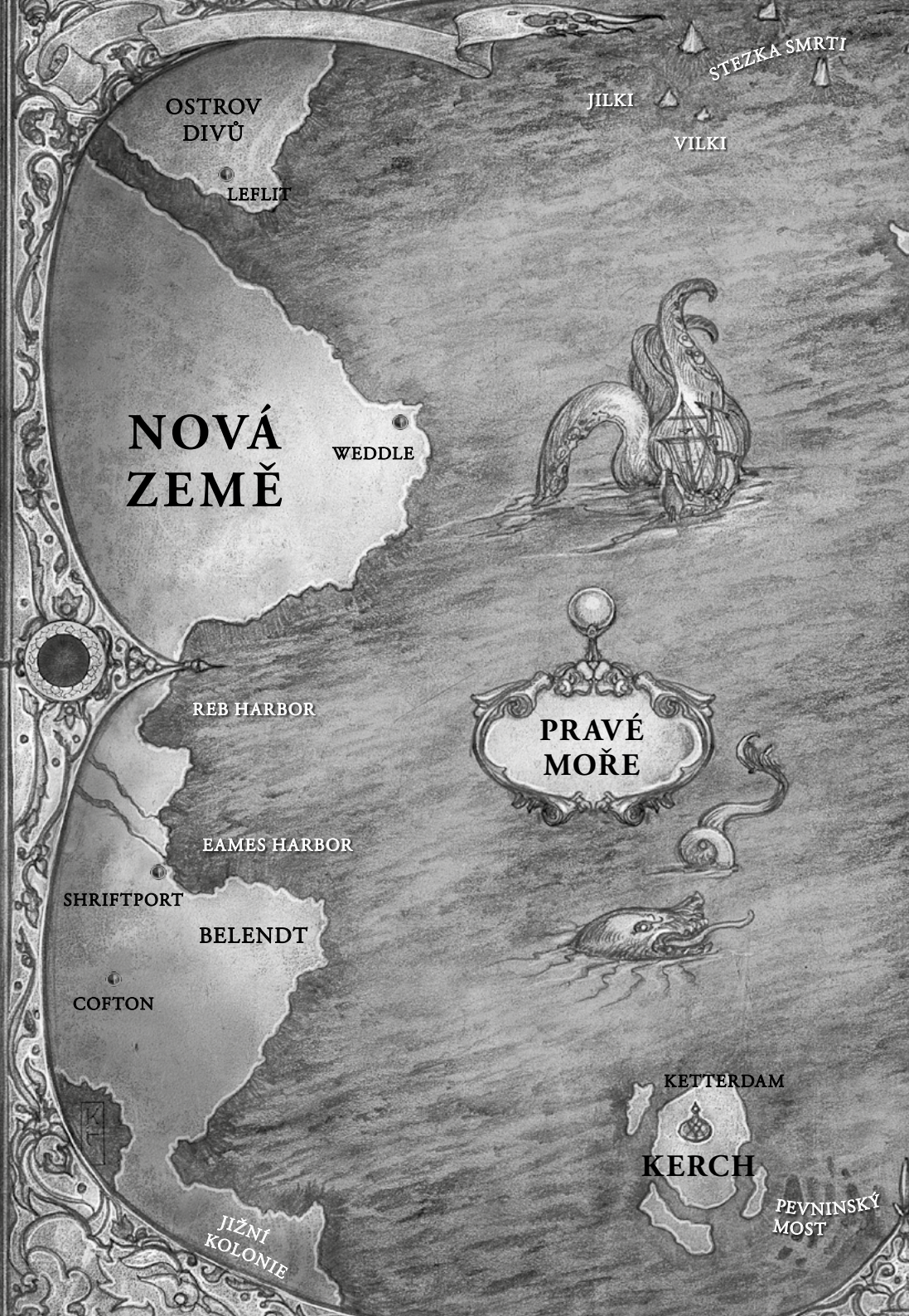
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

GRISA

BOUŘE A VZDOR

OSTROV
DIVŮ

LEFLIT

JILKI

VILKI

STEZKA SMRTI

NOVÁ
ZEMĚ

WEDDLE

REB HARBOR

PRAVÉ
MOŘE

EAMES HARBOR

SHRIFTPORT

BELENDT

COFTON

KETTERDAM

KERCH

PEVNINSKÝ
MOST

JIŽNÍ
KOLONIE

ISENVEE

KENST HJERTE

ELLING

OVERŪT

AVFALLE

FJERDA

ELBIEN

DJERHOLM

HALMHEND

PERMAFROST

ARKEŠK

ULENSK

CHERNAST

BEZMOŘÍ

PETRAZOJ

SIBEJA

NOVO-KRIBIRSK

RYEVOST

RAVKA

BALAKIREV

KRIBIRSK

OS KERVO

OS ALTA

KERAMZIN

POLIZNAJA

TSEMNA

DVA STOLBA

SIKURZOJ

BMEZJU

ŠU HAN

KOBA

AHMRAT JEN

GRISHA

BOUŘE A VZDOR

Leigh Bardugo

FRAGMENT

*Mé matce, která věřila,
i když já ztrácela víru.*

GRIŠOVÉ

VOJÁCI DRUHÉ ARMÁDY
MAGISTŘI MALÉ VĚDY

KORPORÁLČICI
(ŘÁD ŽIVÝCH A MRTVÝCH)

Smrtiči
Hojči

ETERÁLČICI
(ŘÁD PŘIVOLAVAČŮ)

Větrostrůjci
Ohňostrůjci
Vlnostrůjci

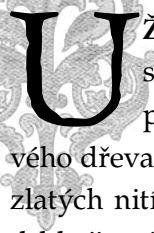
MATERIÁLČICI
(ŘÁD VÝROBCŮ)

Řemeslníci
Alchymici

PŘEDTÍM

UŽ DÁVNO PŘEDTÍM, než poprvé spatřili Pravé moře, snili spolu chlapec a dívka o lodích. O pohádkových plavidlech, o kouzelných korábech se stěžni z cedrového dřeva a plachtami z plátna utkaného sličnými pannami ze zlatých nití. Místo námořníků pobíhaly na palubě bílé myšky; drhly ji svými růžovými ocásky a přitom si zpívaly.

Verrhader nebyl žádný pohádkový koráb. Byla to keršská obchodní loď, jejíž podpalubí praskalo ve švech pod nákladem prosa a melasy. Páchla nemytými těly a syrovou cibulí, která podle tvrzení námořníků zaháněla kurděje. Posádka klela, plivala na zem a hrála karty o přiděly rumu. Chleba, který chlapec s dívkou dostávali, byl prolezlý červy a kajuta, o niž se museli dělit se dvěma dalšími cestujícími a sudem slanečků, připomínala víc než cokoli jiného přecpanou skříň.

Nevadilo jim to. Zvykli si na kovový zvuk zvonů ohlašující čas, na skřehotání racků i nesrozumitelné keršské drmolení. Loď

byla jejich královstvím a moře nekonečnou hradbou, která je chránila před nepřáteli.

Chlapec se na moři rozkoukal stejně snadno jako všude jinde. Naučil se vázat uzly a opravovat plachty a sotva se mu rány na těle zacelily, chopil se práce mezi námořníky. Odložil boty a bosý neohroženě šplhal v ráhnoví. Námořníci žasli, s jakou jistotou dokáže zahlédnout delfíny, hejna rejnoků i teter s lesklými pruhy, jak s neomylnou přesností vycítí, že se na hladině vynoří velryba, dávno před tím, než její obrovské šedivé tělo rozřízne mořské vlny. Tvrdili, že mít jeho štěstí, jsou z nich už dávno boháči.

Z děvčete byli nervózní.

Po třech dnech na moři ji kapitán požádal, aby se držela co nejvíc v podpalubí. Sváděl to na pověřivost námořníků; tvrdil, že podle nich žena na palubě věští špatný vítr. To byla sice pravda, na druhou stranu veselá holka, co se ráda směje a nezkaží žádnou legraci, by jim asi na palubě nevadila.

Tohle strnulé děvče však jen tiše postávalo u zábradlí a celé zmrzlé si pevně tisklo šátek ke krku; vypadalo jako socha vyřezaná z bílého dřeva. Tohle děvče křičelo v noci ze spaní a svým nářkem budilo muže klimbající v námořním koši.

A tak dívka trávila dny v temných útrobách lodi. Počítala sudy s melasou a studovala kapitánovy mapy. V noci vklouzla do bezpečí chlapcových paží a na palubě mezi hvězdami rozházenými po obloze společně hledali souhvězdí: Lovec, Scholastik, Tři pošetilí synové, jasné hroty Kola Štěstěny, Jižní palác se šesti křivými vížkami.

Zdržovala ho tam co nejdéle; vyprávěla příběhy, kladla mu otázky. Protože věděla, že jakmile usne, bude snít. Někdy se jí zdálo o ztroskotané lodi; měla černé plachty, palubu kluzkou od

krve a všude kolem křičeli ve tmě lidé. Nejhorší však byly sny, kdy se jí zdálo o bledém princí; přitiskl jí ústa na krk a rukama spočinul na náhrdelníku na její šíji, cítila sílu, kterou v ní vyvolal a která z ní v tu ránu vytryskla v prudké explozi jasného slunečního světla.

Když snila o něm, probouzela se s třesoucím tělem; pulzovaly v ní dozvuky vlastní síly a na kůži cítila hřejivé teplo světla.

Chlapec ji k sobě přivinul pevněji a broukal jí něžně do ucha, aby ji znovu ukolébal ke spánku.

„To nic, to byl jen zlý sen,“ šeptal, „to všechno přejde.“

Neměl ponětí, co se děje. Sny teď byly jediným místem, kde mohla bezpečně používat svou sílu, a ona po nich toužila.

TOHO DNE, kdy *Verrhader* připlul k pevnině, stáli chlapec s dívkou u zábradlí a společně pozorovali přibližující se pobřeží Nové Země.

Loď se v přístavu proplétala mezi alejí větrem ošlehaných stěžňů se svázanými plachtami. Kotvily tu elegantní šalupy i malé džunky z kamenitého pobřeží Šu Hanu, ozbrojené válečné lodě i výletní škunery, viděli vypasené kupce i fjerdské velrybáře. Na přečpané věžeňské galérie vyrážející do Jižních kolonií visel rudý transparent, jenž všechny varoval, že na palubě jsou vrazi. Dívka by přísahala, že když kolem ní loď plula, slyšela klení a řinčení řetězů.

Verrhader našel své kotviště. Námořníci spustili můstek. Přístavní dělníci a posádka lodi se hlasitě zdravili, utahovali lana a připravovali náklad k vyložení.

Chlapec s děvčetem očima přelétli doky, jestli v davu nezahlédnou záblesk rudé barvy smrtičů, modré barvy přivolavačů nebo snad ravskou pušku lesknoucí se ve slunci.

Byl čas vyrazit. Chlapec vklouzl rukou do její. Dlaně měl od práce na lodi drsné a mozolnaté. Když poprvé došlápli na prkna na nábreží, měli pocit, že se jim země houpe pod nohama a utíká pryč.

Námořníci se rozesmáli. „*Vaarwel, fentomen!*“ volali za nimi.

Chlapec s dívkou šli dál, byly to jejich první nesmělé kroky v novém světě.

Prosím, modlila se dívka v duchu ke všem svatým, kteří jí byli ochotní naslouchat, ať jsme tu v bezpečí. Ať tu najdeme domov.

KAPITOLA

1

BYLI JSME V COFTONU už dva měsíce, a já se pořád ztrácela. Město Cofton leží západním směrem od novozemského pobřeží, ve vnitrozemí, mnoho mil od místa, kde jsme se vylodili. Brzy poputujeme dál, hluboko do divočiny na novozemské hranici. Tam snad konečně budeme v bezpečí.

Podívala jsem se do mapky, co jsem si nakreslila, a kus se vrátila. Scházeli jsme se s Malem po práci každý den a společně chodili na ubytovnu, jenže dneska jsem šla jinudy, protože jsem po cestě chtěla koupit večeři, a úplně jsem zabloudila. Telecí s kapustou v batohu na zádech divně zapáchalo. Prodavač tvrdil, že je to novozemská specialita, o čemž jsem dost pochybovala. Ale vlastně mi to bylo jedno. Poslední dobou mi všechno jídlo chutnalo jako bláto.

Usadili jsme se s Malem v Coftonu, protože jsme potřebovali vydělat peníze na cestu dál na západ. V Coftonu se živě obchodovalo s *jurdou* a kolem dokola celého města rostla pole s oran-

žovými kvítky, které zdejší lidé žvýkali po kilech. V Ravce byl tenhle povzbuzující prostředek považován za nesmírnou vzácnost, ale námořníci na *Verrhaderu* ho žvýkali, aby se jim na dlouhých hlídkách nechtělo spát. Novozemenští muži si sušené květy strkali mezi dásně a rty a místní ženy je nosily ve váčcích uvázaných kolem zápěstí. Ve všech výlohách, které jsem mījela, nabízeli nejrůznější druhy *jurdy*: Svěží lístky, Stín, Dhoka, Silák. Nádherně oblečená dívka s několika nařasenými sukňemi se předklonila a do měděného plivátka, která tu stála na každém rohu, vypustila rezavý proud slin. Zvedl se mi žaludek. Tohle je jeden z novozemenských zvyků, na který si nikdy nezvyknu.

S úlevou jsem zabočila na hlavní třídu. Konečně jsem poznala, kde jsem. Cofton mi pořád připadal jako neskutečný. Bylo na něm cosi podivně surového a nedokončeného. Většina ulic neměla dláždění a nemohla jsem se zbavit pocitu, že domy s rovnou střechou a vachrlatými dřevěnými stěnami se každou chvílí zřítí. Přesto měla všechna okna skleněné výplně. Ženy se oblékaly do sametu a krajek. Výlohy obchodů přetékały sladkostmi a nejrůznějšími cetkami a parádičkami – namísto pušek, nožů a plechových ešusů. Dokonce i žebráci chodili v botách. Takhle to vypadá, když země není v obležení.

Když jsem šla kolem obchodu s ginem, v koutku oka se mi mihl záblesk rudé barvy. *Korporálčici*. Uskočila jsem dozadu a natlačila se do přítmí mezi dvěma domy, s rozbušeným srdcem jsem sáhla po pistoli za pasem.

Nejdřív dýku, vzpomněla jsem si a vytáhla ji z rukávu. Snaž se neupoutat na sebe pozornost. Pistoli použij, jen když budeš muset. Vlastní sílu jako poslední možnost. Znovu jsem zalitovala, že u sebe nemám rukavice, které mi vyrobili materiálčici, muse-

la jsem je nechat v Ravce. Byly obšité zrcátky, díky kterým jsem v pěstních soubojích mohla snadno oslnit své protivníky, což byl příjemný způsob, jak se vyhnout tomu, abych je řezem rozřála vedví. Kdyby mě však zahlédl smrtič, neměla bych na výběr. Smrtiči jsou Temnyjovi oblíbení vojáci, mohli by mi zastavit srdce nebo rozdrtit plíce, aniž by se mě vůbec dotkli.

Po dlouhém čekání s dýkou ve zpoceně ruce jsem se konečně odvážila vykouknout ven. Viděla jsem povoz do výšky naložený sudy. Vozka se zastavil na kus řeči s nějakou ženou a její netrpělivá dcerka tancovala vedle, až se jí červená sukénka natřásala.

Byla to jen malá holka. Žádný korporálčík v dohledu. Opřela jsem se zády o zeď a zhluboka vydechla, snažila jsem se uklidnit.

Nebude to trvat pořád, utěšovala jsem se. Čím déle budeš na svobodě, tím to bude snazší.

Jednoho dne se probudím a nebudou mě trápit zlé sny a budu bez obav chodit po městě. Do té doby budu mít po ruce svou nanicovatou dýku a přát si, abych místo ní svírala v dlani pevnou grišovskou ocel.

Vyrazila jsem zpátky na rušnou ulici, rukama zkontrolovala šátek na krku a pro jistotu si ho víc utáhla. Byl to nutkavý zvyk. Pod šátkem ležel schovaný Morozovův náhrdelník, nejmocnější známý umocňovač a také jediná věc, podle které mě mohl někdo poznat. Bez něj jsem byla jen další špinavý a podvyživený uprchlík z Ravky.

Netušila jsem, co budu dělat, až se změní počasí. Nebudu moct chodit po ulicích zahalená v šátku, s límcem vysoko vytaženým nahoru, až udeří vedra. Do té doby snad už budeme s Malem daleko od přeplněného města a dotěrných otázek. Znovu sami – poprvé od doby, co jsme uprchli z Ravky. Ta představa mě naplnila nervózním vzrušením.

Přešla jsem ulici – uskočila jsem před koňským povozem a přitom očima stále prohledávala dav, přesvědčená, že se odněkud určitě vyřítí oddíl grišů nebo *opríčníci*. Případně najatí žoldáci ze Šu Hanu, fjerdští zabijáci, vojáci ravskeho krále, nebo dokonce sám Temnyj. Tolik lidí nás může pronásledovat. Tolik lidí *mě může pronásledovat*, opravila jsem se. Kdyby nebylo mě, Mal by byl pořád stopař v První armádě, ne dezertér prchající před smrtí.

V hlavě se mi vynořila nechtěná vzpomínka: černé vlasy, břidlicové oči, Temnyjova tvář zářící vítězstvím, když uvolnil moc Vrasy. A pak mu to vítězství vytrhla z rukou.

V Nové Zemi nebyla o zprávy nouze, naneštěstí žádné z nich nebyly příznivé. Povídalo se, že Temnyj bitvu ve Vrase přežil, že v ústraní shromažďuje posily, než se znovu pokusí uchvátit ravský trůn. Nemohla jsem uvěřit, že by něco takového bylo možné, věděla jsem však, že ho nesmím podceňovat. Ostatní zprávy byly stejně tak znepokojivé: Vrasa začala zaplavovat pobřeží a vyhánět uprchlíky na východ i na západ a lidé začali uctívat svatou, jež dokáže přivolat světlo. Nechtěla jsem na to ani pomyslet. Máme teď s Malem nový život. Ravku jsme nechali za zády.

Zrychlila jsem krok a brzy se ocitla na náměstí, kde jsme se s Malem každý večer scházeli. Zahlédla jsem ho, jak se v družném hovoru se svým novozemenským přítelem opírá o kašnu; seznámil se s ním v továrně, kam chodí pracovat. Nemohla jsem si vzpomenout na jeho jméno... Jep? Nebo snad Jef?

Kašna napájená čtyřmi velkými kohouty byla spíš praktická než hezká – rozměrná vana, kam děvčata a služky chodí prát prádlo. Žádná z praden však prádlo v tuhle chvíli příliš pozornosti nevěnovala. Všechny okouněly na Mala. Jak by také ne. Už

neměl krátký vojenský sestřih, vlasy mu narostly a vzadu na krku se mu trochu kroutily. Košile zmáčená kapkami cákající vody se mu lepila na tělo opálené po dlouhé práci na moři do bronzova. S hlavou zvrácenou dozadu se řehtal vyprávění svého přítele, zcela netečný k laškovným úsměvům, které pradleny vysílaly jeho směrem.

Je na to tak zvyklý, že si toho ani nevšimne, napadlo mě podrážděně.

Když mě zahlédl, roztáhl tvář do širokého úsměvu a zamával na mě. Pradleny se otočily, aby si mě prohlédly, načež si vyměnily nevěřící pohledy. Věděla jsem, co vidí: vychrtlou holku s nanicovatými, roztřepenými vlasy, bledými tvářemi a oranžovými prsty špinavými od sbírání *jurdy*. Nikdy jsem nebyla žádná kráska a dlouhé týdny bez používání mé síly se na mně podepsaly. Neměla jsem chuť k jídlu, špatně jsem spala a noční můry mi také dvakrát nepřidaly. Jejich tváře říkaly jedno a totéž: Co kluk jako Mal dělá s holkou, jako jsem já?

Napřímila jsem záda a snažila si jich nevšímat. Mal mi hodil ruku přes ramena a přitáhl si mě k sobě. „Kde jsi byla?“ přivítal mě. „Už jsem si začínal dělat starosti.“

„Přepadla mě tlupa divokých medvědů,“ zamumlala jsem do jeho ramenou.

„Zase ses ztratila?“

„Nechápu, jak jsi přišel na něco takového.“

„Pamatuješ si na Jese, že jo?“ kývl hlavou směrem ke svému příteli.

„Jak se vede?“ zeptal se Jes lámanou ravštinou a podal mi ruku. Tvářil se přitom smrtelně vážně.

„Velmi dobře, děkuju,“ odpověděla jsem novozemensky. Můj úsměv mi neopětoval, zato mě jemně poplácal po ruce. Jes byl rozhodně podivín.

Ještě chvíli jsme si povídali, pak už Mal viděl, že začínám být nervózní. Nerada jsem se zdržovala na ulici dlouho. Rozloučili jsme se, ale ještě než Jes odešel, obdařil mě dalším lítostivým pohledem, pak se naklonil k Malovi a něco mu pošeptal.

„Co ti říkal?“ chtěla jsem vědět, když jsme se za ním dívali, jak kráčí náměstím pryč.

„Hmm? Ech, nic. Víš, že máš pyl na obočí?“ Natáhl se a jemně mi ho smetl.

„Třeba jsem ho tam měla schválně.“

„Tak to se omlouvám.“

Když jsme se odlepili od fontány, jedna z pradelen se naklonila dopředu, div že nevypadla ze šatů.

„Až tě omrzí kost a kůže,“ křikla na Mala, „mám pro tebe něco lepšího.“

Ztuhla jsem. Mal se za ní otočil. Pomalým pohledem ji sjel odshora dolů. „Ne,“ řekl suše. „Nemáš.“

Dívčiny tváře se zalily rozhněvaným ruměncem a ostatní pradelny vypískly smíchy, pošklebovaly se jí a cákaly na ni vodu. Snažila jsem se udržet důstojně vztyčené čelo, nedokázala jsem však přemoci ten přihlouplý úsměv, který mi cukal v koutcích.

„Díky,“ zahuhlala jsem, když jsme šli přes náměstí k naší ubytovně.

„Za co?“

Protočila jsem oči. „Za to, že jsi bránil moji čest, ty troubo.“

Strhl mě stranou do přitímní pod markýzou. Na kratičkou chvíli jsem propadla panice, protože jsem myslela, že v dálce zahlédl nebezpečí, pak mě však sevřel v náručí a jeho rty se přitiskly na mé.

Když se nakonec odtáhl, tváře mi hořely a nohy se mi podlamovaly.

„Jen aby bylo jasno,“ prohlásil, „nemám žádný zvláštní zájem bránit tvou čest.“

„Rozumím,“ vypravila jsem ze sebe a doufala, že můj zajíkáající se hlas nezní příliš pošetile. „Krom toho,“ pokračoval, „si musím šetřit každou minutu, než budeme zpátky v té kuče.“

Tou kučou nazýval Mal naši ubytovnu. Byla špinavá a přecpaná k prasknutí, takže jsme tam neměli žádné soukromí, zato bylo levná. Zazubil se, domýšlivý jako vždycky, a vtáhl mě zpátky do proudu lidí na ulici. Přestože jsem byla vyčerpaná, šlo se mi rázem o poznání lehčeji. Pořád jsem nepřivykla myšlence, že my dva jsme spolu. Projela mnou další vlna vzrušení. Na hranicích nebudou žádní zvědaví hosté ani jiné nechtěné překážky. Tep mi poskočil a já si nebyla jistá, jestli to má na svědomí nena-dále vzrušení, nebo pocuchané nervy.

„Tak co to Jes říkal?“ chtěla jsem znovu vědět, sotva se mé myšlenky trochu uklidnily.

„Říkal, že se mám o tebe dobře starat.“

„A to je všechno?“

Mal si odkašlal. „A... že se bude modlit k bohu práce, aby tě zbavil tvého neštěstí.“

„Čeho?“

„Asi jsem mu řekl, že mám vole.“

Zavrávala jsem. „Co prosím?“

„Musel jsem mu přece nějak vysvětlit, proč si pořád držíš ten šátek.“

Pustila jsem ruku dolů. Zase jsem to dělala, už jsem o tom vůbec nevěděla.

„Tak jsi mu řekl, že mám vole?“ špitla jsem nevěřičně.

„Musel jsem něco říct. A tohle z tebe dělá tragickou hrdinku. Hezká holka, obrovské vole, rozumíš?“

Vší silou jsem ho štípla do paže.

„Au! Hele, v některých zemích je vole moderní.“

„Vážně? A co eunuši, ti jsou tam také moderní? Protože to bych ti mohla zařídit.“

„Ty jsi ale krvelačná!“

„To je tím voletem, proto jsem podrážděná.“

Mal se zasmál, ale viděla jsem, že ruku má pořád na pistoli. Ubytovna ležela v jedné z drsnějších čtvrtí Coftonu a my měli u sebe dost mincí; všechno, co jsme z našich výdělků ušetřili na svůj nový život. Ještě pár dní a budeme mít dost na to, abychom opustili Cofton – a s ním hluk, vzduch prosycený pylem a hlavně všudypřítomný strach. Budeme v bezpečí, na místě, kde nikoho nezajímá, co se stalo v Ravce, kde nežijí grišové a kde nikdo neslyšel o světloňoše.

A kde mě nikdo nebude potřebovat. Ta myšlenka mi kazila náladu a poslední dobou ke mně přicházela stále častěji. K čemu jsem v téhle divné zemi dobrá? Mal může stopovat, lovit, střílet. Jediná věc, ve které jsem kdy byla dobrá, je být grišou. Chybělo mi přivolávání světla a každým dnem, kdy jsem svoji moc nepoužívala, jsem byla slabší a nemohoucnější. Prohýbala jsem se pod poloprázdným batohem a zadýchala se jen z toho, že jsem držela krok s Malovým svižným tempem. Byla jsem tak slabá a nemotorná, že jsem stěží dokázala balit *jurdu* v jedné z továrních hal a musela jsem se hodně snažit, aby mě nevyhodili. Vydělala jsem si tam pár šupů, ale trvala jsem na tom, že budu pracovat, že budu pomáhat. Znovu jsem se cítila, jako když jsme byli dětmi: zdatný Mal a neschopná Alina.

Rychle jsem tu myšlenku zahнала. Možná už nejsem světloňoška, ale také už nejsem ta smutná malá holka. Naučila jsem se být užitečná.

Pohled na naši ubytovnu mi na náladě nepřidal. Byla to dvouposchodová stavba, jež zoufale potřebovala nový nátěr. Nápis za oknem sliboval v pěti různých jazycích horkou lázeň a čisté lůžko bez hmyzu. Vyzkoušela jsem obojí, koupel i postel, takže jsem věděla, že vývěska ve všech jazycích lže. A přesto – s Malem po boku mi to nepřišlo tak zlé.

Vylezli jsme po schodech na rozviklané zápraží a vešli do hospody zabírající většinu přízemí. Na rozdíl od hluku na zaprášené ulici tu bylo studeno a prázdno. V tuhle hodinu tady obvykle u pocintaných stolů propíjejí dělníci svou denní mzdu, dneska zde však kromě nevrleho domácího za barem nikdo nebyl.

Pocházel z Kerchu. Měla jsem pocit, že nemá rád lidi z Ravky, ale možná si prostě jen myslel, že jsme zloději. Objevili jsme se tu před dvěma týdny, špinaví a otrhaní, bez zavazadel a peněz na zaplacení, jediné, co jsme měli, byla zlatá sponka, o které si nejspíš myslel, že je kradená. To mu ovšem nezabránilo, aby po ní všemi deseti neskočil a nevyměnil ji s námi za úzkou postel v místnosti, kde spalo dalších šest lidí.

Když jsme se blížili k baru, hodil na pult klíč, dřív než jsme si o něj vůbec řekli. Visel na vyřezávané kuřecí kosti. Další roztočila maličkost.

Mal ho v lámané kerštině, kterou pochytil na *Verrhaderu*, požádal o vědro horké vody na umytí.

„Platí se zvlášť,“ zavrčel domácí. Byl to podsaditý chlap s prořídlymi vlasy, na zubech měl od žvýkání *jurdy* oranžové skvrny. Potil se, jak jsem si všimla. I když ten den nebylo zrovna horko, nad horním rtem mu vyskakovaly krůpěje potu.

Cestou ke schodišti na druhé straně vylidněné hospody jsem se za ním otočila. S rukama zkříženýma na prsou nás slídově sledoval přimhouřenýma očima. Ten pohled mě znervóznil.

Pod schody jsem zaváhala. „Ten chlap nás nemůže vystát,“ utrousila jsem.

Mal už šel po schodech nahoru. „To je fakt. Ale naše peníze mu nesmrdí. A za pár dní odsud vypadneme.“

Zaplašila jsem svůj neklid. Vždyť jsem byla celé odpoledne zbytečně podrážděná.

„No jo,“ zahučela jsem a vyrazila za Malem. „Jak se řekne keršsky ‚jsi kretén‘? Jen abych byla připravená.“

„Jer ven azel.“

„Fakt?“

Mal se zasmál. „Nadávat se na lodi naučíš jako první.“

První patro ubytovny bylo o poznání zanedbanější než veřejně přístupné místnosti dole. Koberec byl vybledlý a prošlapaný a tmavá chodba páchla po zelí a tabáku. Dveře do všech pokojů byly zavřené, když jsme je míjeli, nebylo za nimi slyšet ani hlásek. To ticho bylo děsivé. Všichni nejspíš někam odešli.

Jediné světlo dopadalo do chodby opuštěným špinavým oknem na konci. Zatímco Mal zápolil s klíčem, dívala jsem se přes ušmudlané sklo na povozy a drožky dole na ulici. Naproti přes silnici stál pod balkonem muž a zíral nahoru na ubytovnu. Popotahoval si límec a tahal se za rukávy, jako by měl nové oblečení, které mu tak docela nesedí. Jakmile se pohledem střetl za oknem s mýma očima, vyrazil pryč.

Jako blesk mnou projel strach.

„Male,“ špitla jsem a natáhla se rukou k němu.

Ale už bylo pozdě. Dveře se rozletěly dokořán.

„Ne!“ vykřikla jsem a rozpráhala ruce, načež se halou rozlétla oslepující kaskáda světla. Pak mě popadly hrubé ruce a násilím mi stáhly paže za záda. Vlekly mě dovnitř pokoje, divoce jsem kolem sebe kopala a snažila se vyškubnout z jejich sevření.

„Ne tak zhurta,“ ozval se chladný hlas odněkud z kouta. „Nerad bych tvého přítele musel rozpárat hned teď.“

Jako by se zastavil čas. Vnímala jsem ošuntělou místnost s nízkým stropem, prasklé umyvadlo na omláceném stole, smítka prachu vířící v paprscích slunečního světla, blyštivé ostří přitisknuté k Malovu krku. Chlap, co ho držel, měl na tváři povědomě jízlivý úšklebek. *Ivan*. Byli tu další, muži i ženy. Všichni byli oblečení do vypasovaných kabátů a kalhot, jaké nosí kupci a dělníci v Nové Zemi, tváře některých z nich jsem ovšem poznávala; pamatovala jsem si je z doby, kdy jsem sloužila ve Druhé armádě. Byli to grišové.

Za nimi, schovaný ve stínu, se na rozviklané židli jako na trůnu rozvaloval Temnyj.

Kratičkou chvíli zůstali všichni v místnosti tiše bez hnutí. Slyšela jsem Malův dech a šoupání nohou. Slyšela jsem, jak dole na ulici zdraví nějaký muž. Nedokázala jsem odtrhnout oči od Temnyjových rukou – jeho dlouhé bílé prsty ležérně spočívaly na opěrkách židle. Napadla mě bláznivá myšlenka, že jsem ho vlastně nikdy neviděla v obyčejných šatech.

Pak na mě se vši hrůzou dolehla skutečnost. Tak *takhle* to skončí? Bez boje? Bez jediného výstřelu, bez zvýšení hlasu? Z hrudi se mi vydral vzlyk čirého zoufalství a vzteku.

„Vezmi jí pistoli a prohledej ji, jestli u sebe nemá ještě nějakou zbraň,“ nařídil Temnyj klidně. Cítila jsem, jak mě opouští pistole zavěšená za pasem a jak dýka mizí ze svého pouzdra na zápěstí. „Teď jim řeknu, aby tě pustili,“ promluvil ke mně, když s tím skončili. „Ale jestli jen trochu pohneš rukou, Ivan s tím stopařem skoncuje. Rozumíš tomu?“

Toporně jsem přikývla.

Kývl prstem a muži, kteří mě drželi, poodstoupili stranou.

Zavravorala jsem směrem do středu místnosti, kde jsem s rukama sevřenýma v pěsti zůstala stát jako přimrazená.

Dokázala bych svou silou přetnout Temnyje vedví. Celou tuhle bohem zapomenutou díru bych mohla namíste rozpúlit. Jenže předtím by Ivan stihl podříznout Malovi krk.

„Jak jsi nás našel?“ zachrčela jsem.

„Nechávali jste za sebou velmi nápadnou stopu,“ řekl a líně něco hodil na stůl. S cinknutím to přistálo vedle umyvadla. Poznala jsem jednu ze zlatých sponek, které mi Žeňa před pár týdny vetkla do vlasů. Platili jsme jimi – cestu lodí přes Pravé moře, povoz, který nás dovezl do Coftonu, a tu mizernou postel ne tak docela bez hmyzu.

Temnyj vstal a v místnosti zavládlo podivné napětí. Jako by všichni grišové se zadržným dechem čekali, co se bude dít. Vnímala jsem strach, který z nich sálal a vybičoval mé smysly do stavu pohotovosti. Poddaní vždycky k Temnyjovi přistupovali s uctívou bázni, jenže tohle bylo něco jiného. Dokonce i Ivan vypadal nespůj.

Temnyj poodstoupil na světlo a já na jeho tváři zahlédla jemné meandry jizev. Korporálčici na nich museli zapracovat, přesto byly stále viditelné. Takže *volkry* na něm zanechaly svou stopu. *To je dobře*, pomyslela jsem si se škodolibým zadostiučiněním. Byla to slabá útěcha, ale aspoň nebyl tak neskutečně dokonalý jako dřív.

Zastavil se a pozorně si mě prohlížel. „Jak se ti líbí život ve vyhnanství, Alino? Nevypadáš dobře.“

„Ty také ne,“ odsekla jsem. Nebyly to jen jizvy. Nosil svou únavu jako elegantní plášť, přesto byla nepřehlédnutelná. Pod očima se mu nenápadně rýsovaly černé kruhy a prohlubně jeho ostře řezaných lícních kostí byly o něco propadlejší.

„Je to nepatrná cena, kterou musím platit,“ roztáhl rty do podivného poloušměvu.

Zamrazilo mě v zádech. Kterou musí platit *za co*?

Vztáhl ke mně ruku a já se silou veškeré své vůle přiměla neucuknout. Nic mi neudělal, jen chytl jeden z mých šátků. Jemně za něj zatáhl a drsná vlna sklouzla, sjela mi po krku dolů a snesla se na zem.

„Vidím, že už zase předstíráš, že jsi něco míň. Takový podvod ti nesluší.“

Projel mnou podivný nepokoj. Copak jsem si před pár minutami nemyslela právě totéž? „Díky za pozornost,“ zamumlala jsem.

Přejel prsty po náhrdelníku. „Je můj stejně jako tvůj, Alino.“

Odstrčila jsem mu ruku a mezi griši to neklidně zašumělo. „Pak jsi ho neměl dávat na můj krk,“ řekla jsem odměřeně. „Co chceš?“

Jistě, věděla jsem to. Chtěl všechno – Ravku, svět, vládu nad Vrásou. Na jeho odpovědi nezáleželo. Jen jsem potřebovala, aby nepřestával mluvit. Věděla jsem, že tahle chvíle může přijít, a byla jsem na ni připravena. Nehodlala jsem připustit, aby se mě znovu zmocnil. Zašilhala jsem na Mala a doufala, že pochopil, co zamýšlím udělat.

„Chci ti poděkovat,“ pověděl Temnyj.

Tohle jsem ovšem nečekala. „Poděkovat mi?“

„Za dar, který jsi mi dala.“

Můj pohled sjel k jizvám na jeho bledé tváři.

„Ne,“ pousmál se, „za tohle ne. I když jsou mi také dobrou připomínkou.“

„Připomínkou čeho?“ byla jsem proti své vůli zvědavá.

Jeho pohled byl z křemene. „Že z každého člověka jde udělat blázna. Ne, Alino, to, co jsi mi dala, je mnohem významnější.“

Otočil se stranou. Odvážila jsem se ještě jednou zašilhat na Mala.

„Na rozdíl od tebe,“ vykládal dál Temnyj, „vím, co je vděčnost, a rád bych ti to dokázal.“

Zvedl ruce. Místností se rozvalila tma.

„Ted!“ vykřikla jsem.

Mal vrazil loktem Ivanovi do břicha. V tu samou chvíli jsem natáhla ruce nad hlavu, vytrysklo světlo a oslepilo všechny kolem nás. Soustředila jsem se na svou sílu a vybrušovala ji do ostří čírého světla. Měla jsem jediný cíl: nenechat Temnyje vyvážnout živého. Mžourala jsem do kypějící temnoty a snažila se v ní najít svůj terč. Jenže tu něco nehrálo.

Mockrát jsem viděla Temnyje pracovat s jeho silou. Tentokrát to však bylo jiné. Stíny vířily a mihotaly kolem kuželu mého světla, točily se stále rychleji, až vytvořily vrčící oblak připomínající rozzuřený roj bzučících včel. Celou svou silou jsem se do temného mračna opírala, ale kroutilo se a svíjelo a přitom se ke mně pořád přibližovalo.

Mal stál vedle mě. Nějak se mu podařilo vyrvat Ivanovi nůž z ruky.

„Drž se u mě,“ houkla jsem. Rozhodla jsem se riskovat a radši udělat v podlaze díru než tam jen bezmocně stát. Soustředila jsem se a cítila, jak se ve mně sbíhá energie k mocnému řezu. Zvedla jsem ruku, když tu něco vystoupilo ze tmy.

Je to nějaký trik, říkala jsem si, zatímco se ta věc blížila ke mně. Musí to být nějaký optický klam.

Byla to zrůda utkaná ze tmy, s prázdným obličejem zbaveným všech rysů. Její tělo se třaslavě rozmazávalo a znovu nabývalo na tvaru: paže, nohy, dlouhé dlaně zakončené matným náznakem pařátů, široká záda s hřebenem křídel, která se rozlévala jako

černá skvrna, jak se ve vzduchu stále víc rozpínala. Vypadalo to skoro jako volkra, jen tvar těla to mělo lidštější. A nebálo se to světla. Nebálo se to mě.

Je to trik, trvala na svém má mysl ochromená panikou. Něco takového není možné. To, co se dělo, bylo porušením všeho, co jsem věděla o moci grišů. My, grišové, nedokážeme tvořit hmotu. Nemůžeme vytvářet život. Jenže ta stvůra šla přímo na nás a Temnyjovi grišové se v hrůze tiskli ke zdi. Tak z tohohle byli tak vyděšení.

Setřásla jsem ze sebe strach a znovu se soustředila na svou sílu. Švihla jsem rukou v zářivém, nesmiřitelném oblouku. Světlo stvůru rozťalo. Chvilí to vypadalo, že snad půjde pořád dál. Pak se zatřepotala, jako mrak ozářený bleskem nakrátko zablikala a pak se rozplynula do prázdna. Sotva se mi ulevilo, zvedl Temnyj ruku a na jejím místě se objevila nová stvůra a za ní následovaly další a další.

„Tohle je dar, který jsi mi dala,“ řekl spokojeně Temnyj. „Dar, který jsem si vysloužil ve Vráse.“ Jeho tvář ožila mocí a hroznou radostí. Viděla jsem v ní však i napětí. Nevěděla jsem, co to dělá, ale bylo mi jasné, že za to musí tvrdě platit.

Couvali jsme s Malem ke dveřím, zatímco stvůry se k nám plížily blíž a blíž. Z ničeho nic jedna s ochromující rychlostí vyrazila dopředu. Mal ji propíchl nožem. Zarazila se, otřásla a pak ho popadla a jako dětskou hračku odhodila pryč. Ne, tohle rozhodně nebyl optický klam.

„Male!“ vykřikla jsem.

Švihla jsem rukou a řez roztavil nestvůru do nicoty, jenže vzápětí šla po mně další. Popadla mě a já se celá roztřásla odporem. Jako by se mi na rukách vyrojily tisíce dotěrných brouků, takový byl její stisk.

Zvedla mě ze země a v tu ránu jsem poznala, že jsem se mylila. Ta zrůda *měla* tlamu, obrovskou rozšklebenou díru, kterou rozevřela dokořán a já uviděla tesáky vyskládané v jedné řadě za druhou. Ucítila jsem je všechny, protože se mi vzápětí zahryzla do ramene.

Takovou bolest jsem do té doby nikdy nezažila. Rozlévala se ve mně, násobila, rozdírala mě a drásala až do morku kostí. Z dálky jsem slyšela Mala volat své jméno. Slyšela jsem svůj vlastní řev.

Stvůra mě pustila. Jako bezvládný žok jsem dopadla na zem. Ležela jsem na zádech a v nekonečných vlnách mnou projížděla bolest. Vnímala jsem strop posetý fleky od vody, temnou stvůru stínů tyčící se vysoko nade mnou, Malův bledý obličej, když ke mně poklekl. Viděla jsem jeho ústa vyslovovat své jméno, ale neslyšela jsem nic. Odcházela jsem.

To poslední, co jsem slyšela, byl Temnyjův hlas – tak zřetelný, jako by si lehl těsně vedle mě, přitiskl mi ústa na ucho a jen pro mě zašeptal: *Děkuju ti*.

ZNOVU TMA. NĚCO se ve mně vzdouává. Natahuju se ke světlu, ale nedosáhnu na něj.
„Pij.“

Otevřu oči. Zaostřím na Ivanův zachmuřený obličej. „Udělej to ty,“ zavrčí na někoho.

Pak se nade mě nakloní Žeňa, krásnější než kdy předtím, i když má na sobě ucouranou rudou keftu. Zdá se mi to?

Tiskne mi něco ke rtům. „Napij se, Alino.“

Chci jí to vyrazit z ruky, ale nedokážu se pohnout.

Mám zacpaný nos, musím otevřít pusu. Vývar mi klouže krkem dolů. Kašlu a prskám.

„Kde to jsem?“ snažím se ze sebe vypravit.

Ozve se další hlas, chladný a zřetelný: „Zase ji uspi.“

JSEM VE VOZE taženém poníkem, vracíme se s Anou Kuyou z vesnice. Drkotáme se po silnici, která vede domů do Keramzinu, a její ostrý

loket mě píchá do žeber. Mal sedí vedle ní z druhé strany, směje se a ukazuje na všechno možné.

Poník se ztěžka vleče do posledního kopce před námi a škube chundelatou hřívou. V půli kopce potkáme muže a ženu, kteří jdou u kraje cesty. On si při chůzi píská a do taktu mává vycházkovou holí. Ona se ztěžka plahočí se svěšenou hlavou, na zádech přivázanou homoli soli.

„Jsou moc chudí?“ ptám se Any Kuyi.

„Ne víc než jiní.“

„Tak proč ten muž nekoupí oslíka?“

„Nepotřebuje osla,“ povídá Ana Kuya. „Má ženu.“

„Já si vezmu za ženu Alinu,“ prohlásí Mal.

Vůz projíždí kolem dvojice. Muž strhne z hlavy čepici a zvesela mává na pozdrav.

Mal na něj také volá, škodolibě se směje a mává, div že z vozu nevypadne.

Otáčím se dozadu, skoro si můžu vykroutit krk, jak se dívám za ženou plahočící se za svým manželem. Je to ještě dívka, ale její oči jsou staré a unavené.

Aně Kuye nic neujde. „Takhle dopadnou rolnické dívky, které nemají to štěstí, aby se mohly těšit vévodově dobrotivosti. Proto mu musíte být vděční a každý večer na něj vzpomenout ve svých modlitbách.“

CINKÁNÍ ŘETĚZŮ.

Ženin ustaraný obličej. „Tohle jí nemůžeš pořád dělat, je to nebezpečné.“

„Neříkej mi, jak mám dělat svoji práci,“ oboří se na ni Ivan.

Temnyj v černém stojí ve stínu. Pravidelný rytmus moře pode mnou. Jako blesk mnou projede poznání: jsme na lodi.

Prosím, nechte mě spát.

JSEM ZNOVU NA CESTĚ do Keramzinu. Pozoruju poníka, jak se svěřenou hlavou klopýtá do kopce. Když se otočím dozadu, vidím, že dívka prohýbající se pod nákladem soli má moji tvář. Ve voze vedle mě sedí Baghra. „Býk cítí své jho,“ povídá, „ale cítí pták tíhu svých křídel?“

Její oči jsou černá jezera. Bud' vděčná, říkají. Bud' vděčná. Práskne opratí.

„PIJ.“ DALŠÍ VÝVAR. Už se nebráním. Nechci se znovu dusit. Padám dozadu, víčka se mi zavírají, odplouvám pryč, příliš slabá, než abych bojovala.

Ruka na mé tváři.

„Male,“ zasípám ztěžka.

Ruka se odtáhne.

Nicota.

„VSTÁVEJ.“ TENTOKRÁT ten hlas nepoznávám. „Přiveď ji k sobě.“

Zatřepu víčky a otevřu oči. Je to pořád sen? Nakloní se nade mnou kluk: zrzavé vlasy, rozbitý nos. Připomíná mi další z příběhů Any Kuyi, ten o lišákovi, který byl dost chytrý na to, aby utekl z pasti, ale příliš pošetilý, než aby mu došlo, že podruhé neunikne. Vedle lišáka stojí další kluk, obr, snad největší člověk, kterého kdy viděla. Jeho zlaté oči mají protažený šuhanský tvar.

„Alino,“ mluví na mě lišák. Jak zná moje jméno?

Otevírají se dveře a v nich vidím další neznámou tvář, dívku s krátkými tmavými vlasy a stejnými zlatými očima, jako má obr.

„Už jdou,“ říká.

Lišák zakleje. „Zase ji uspi.“ Obr přijde blíž. Temnota mě semkne.

„Ne, prosím – “

Je pozdě. Tma se mě chopila.

JSEM DÍVKA a vleču se do kopce. Botami čvachtám v blátě a záda mě bolí od těžkého nákladu soli, pod kterým se prohýbám. Sotva mě napadne, že další krok už nedokážu udělat, ucítím, jak se zvedám ze země. Sůl mi sjede ze zad a já se dívám, jak se na cestě roztrhne. Vznáším se výš a výš. Pod sebou vidím povoz s poníkem a tři cestující, zírají na mě s otevřenou pusou. Vidím svůj vlastní stín, míjí je a letí dál nad silnici a do holých zimních polí, černý obrys dívky nesené vysoko svými vlastními rozepjatými křídly.

PRVNÍ VĚC, o které jsem s jistotou věděla, že je skutečná, bylo houpání lodi – slyšela jsem šplouchání vody omývající trup a vzrání ráhnoví.

Když jsem se pokusila otočit, projela mi zády ostrá bolest. S cuknutím jsem zalapala po dechu a vytřeštila oči dokořán, srdce se mi rozbušilo; rázem jsem byla úplně při sobě. Udělalo se mi nevolno a musela jsem několikrát zamrkat, abych zahнала mžitky před očima. Ležela jsem na úzkém lůžku v čisté kajutě. Kulatými okny dopadalo dovnitř denní světlo.

Žeňa seděla na kraji postele. Takže se mi nezdála. Nebo se mi zdá teď? Zatřásla jsem hlavou, abych vyhnala přeludy z hlavy, odměnou mi byla další vlna nevolnosti. Nepříjemný zápach ve vzduchu nijak nepomáhal zklidnit můj žaludek. Přinutila jsem se dlouze nadechnout, jakkoliv se mi třásl dech.

Žeňa měla na sobě červenou *keftu* s modrými výšivkami, což byla barevná kombinace, kterou jsem nikdy předtím na žádném grišovi neviděla. Její oblečení bylo špinavé a také dost obnošené, vlasy však měla jako vždycky upravené do dokonalých

kudrlin a vypadala líp než královna. Přiložila mi k ústům plechový hrnek.

„Napij se,“ vybídla mě.

„Co je to?“ zeptala jsem se nedůvěřivě.

„Jenom voda.“

Když jsem si od ní chtěla hrnek vzít, zjistila jsem, že mám na rukou železná pouta. Nemotorně jsem zvedla paže. Voda měla kovovou pachut', ale já byla vyprahlá. Usrkla jsem, zakašlala a pak dychtivě hltala plnými doušky.

„Pomalu,“ Žeňa mi jemně odsunula vlasy z obličeje, „ať ti není špatně.“

„Jak dlouho?“ podívala jsem se na Ivana, který se opíral o dveře a pozoroval mě. „Jak dlouho jsem byla v bezvědomí?“

„Něco přes týden,“ odpověděla Žeňa.

Hrklo ve mně. Celý týden mi Ivan zpomaloval pulz, aby mě udržel ve spánku?

Vyskočila jsem na nohy a krev se mi nahnala do hlavy. Kdyby se Žeňa nenatáhla a nechtyla mě, praštila bych sebou o zem. Silou vůle jsem zahrnala mrákoty, odstrčila Žeňu a doklopýtala ke kulaťému postrannímu okénku, abych se podívala přes zamžené sklo. Nic. Nic než moře. Žádný přístav. Žádné pobřeží. Nová Země byla dávno pryč. Do očí se mi draly slzy, div jsem se nerozbrečela.

„Kde je Mal?“ zeptala jsem se. Když mi nikdo neodpověděl, otočila jsem se. „Kde je Mal?“ dožadovala jsem se od Ivana odpovědi.

„Temnyj tě chce vidět,“ oznámil mi chladně. „Jsi dost silná, abys tam sama došla, nebo tě tam budu muset odnést?“

„Dej jí trochu času,“ namítla Žeňa. „Nech jí aspoň najíst a umýt.“

„Ne. Odveď mě k němu hned.“

Žeňa se zamračila.

„Je mi dobře,“ trvala jsem na svém. Ve skutečnosti jsem byla slabá, malátná a vystrašená. Ale nehodlala jsem se válet v posteli, potřebovala jsem odpovědi, ne jídlo.

Sotva jsme vylezli z kajuty, pohltil nás nesmírný puch – nebyl to obvyklý zápach rybniny a nemytých těl, který bývá v podpalubí cítit a který jsem znala z plavby na *Verrhaderu*, bylo to něco mnohem odpornějšího. Obrátil se mi žaludek a rychle jsem si přitiskla ruku před pusou. Teď jsem byla ráda, že jsem nic nejedla.

„Co to je?“

„Krev, kosti, velrybí tuk,“ vyjmenovával Ivan. Byli jsme na palubě velrybářské lodi. „Zvykneš si.“

„Zvykneš si,“ pitvořila se Žeňa s pokrčeným nosem.

Dovedli mě k průlezu vedoucímu na palubu nad námi. Ivan vyšplhal po žebříku nahoru a já rychle vrávorala za ním, abych byla co nejdřív pryč z temných a páchnoucích útrob lodi. Se spoutanýma rukama se mi lezlo těžko a Ivanovi brzo došla trpělivost. Popadl mě za okovy na zápěstích a posledních pár příček vytáhl nahoru. Mžourala jsem do ostrého světla a zhluboka nasávala chladný vzduch.

Velrybářská loď se hnala s napnutými plachtami vpřed, poháněna silou tří větrostrůjců, kteří se vzpaženýma rukama stáli u stěžně a modré *kefty* jim vlály kolem nohou. Eterálčici, řád přivolavačů. Ještě před pár měsíci jsem byla jednou z nich.

Posádka lodi byla oblečená do šatů z hrubého plátna a většina námořníků chodila bosa, aby jim na mokré palubě nepodkluzovaly nohy. *Žádné uniformy*, všimla jsem si. Takže to nebyli vojáci, také jsem si všimla, že loď nepluje pod vlajkou žádné země.

Zbytek grišů, kteří patřili k Temnyjovi, nebylo těžké od posádky rozlišit, a to nejenom díky jejich jasně barevným *keftám*, ale také proto, že se jen tak nečinně poflakovali u zábradlí a hleděli

na moře nebo si povídali, zatímco námořníci museli pracovat. Zahlédla jsem dokonce grišu z řádu materiálčků ve fialové *keftě*; opírala se o smotané lano a četla si.

Když jsme míjeli dvě ohromné litinové nádoby usazené na palubě, zavanul ke mně stejně štiplavý zápach, který byl cítit v podpalubí.

„To jsou kotle,“ vysvětlovala Žeňa. „V nich získávají olej. Na téhle plavbě se nepoužívají, ale ten smrad stejně nikdy nevyčichne.“

Jak jsme procházeli lodí, grišové i námořníci se za námi otáčeli. Když jsme míjeli záďový stěž, podívala jsem se nahoru a nad sebou spatřila tmavovlasého chlapce s tmavovlasou dívkou, které jsem znala ze svého snu. Viseli v lanoví a jako dva ptáci vyhlížející kořist nás sledovali dvěma páry stejných zlatých očí.

Takže to nebyl sen. Byli u mě v kajutě.

Ivan mě vedl na příď, kde už čekal Temnyj. Byl k nám otočený zády, přes čelen zíral na modrý horizont v dálce a černá *kefta* kolem něj vlála jako temná válečná zástava.

Žeňa s Ivanem se mu uklonili a odešli.

„Kde je Mal?“ zachřčela jsem, protože jsem měla pořád vyschlo v krku.

Temnyj se neotočil, jen zakroutil hlavou: „Zase tak předvídatelná.“

„Je mi líto, že tě nudím. Kde je?“

„Jak víš, že není mrtvý?“

Stáhl se mi žaludek. „Protože to vím,“ pronesla jsem s mnohem větší rozhodností, než jsem cítila.

„A kdyby byl? Vrhla by ses do moře?“

„Ne, pokud bych tě nemohla vzít s sebou. Kde je?“

„Podívej se za sebe.“

Otočila jsem se. Daleko na druhé straně jsem přes spleť provazů a ráhnoví uviděla Mala. Byl obklopený korporálčíky, kteří ho pevně drželi, a pohled upíral na mě. Celou dobu hlídal, čekal, až se objevím. Popošla jsem k němu. Temnyj mě chytil za ruku.

„Dál ani krok,“ poručil.

„Dovol mi s ním promluvit,“ prosila jsem. Bylo mi odporné, jak zoufale mi zní hlas.

„V žádném případě. Vy dva máte nepříjemný zvyk chovat se jako blázní a považovat to za hrdinství.“

Temnyj pokynul rukou a strážce vedly Mala pryč. „Alino!“ zavolal a jeden z chlapů ho prudce udeřil do tváře.

„Male!“ křičela jsem, když ho vzpouzejícího táhli do podpalubí. „Male!“

Vyškubla jsem se Temnyjovi. Zajíkala jsem se hněvem. „Jestli mu něco uděláš...“

„Nemám v úmyslu mu ublížit,“ ujistil mě. „Přinejmenším dokud ho budu potřebovat.“

„Nechci, aby se mu něco stalo.“

„Zatím je v bezpečí, Alino. Ale nezkoušej moji trpělivost. Jakmile jeden z vás něco provede, ten druhý to odskáče. Jemu jsem řekl totéž.“

Zavřela jsem oči a snažila se zahnat zoufalý vztek, který mnou lomcoval. Byli jsme tam, kde jsme začali. Přikývla jsem.

Temnyj znovu zakroutil hlavou. „Vy dva mi to tak usnadňujete. Bodnu ho a tobě teče krev.“

„A ty to nedokážeš pochopit, že?“

Natáhl ruku a poklepal na Morozovův náhrdelník, přitom prsty jemně přešel po mé šiji. I tenhle letný dotyk stačil k tomu, aby se mezi námi otevřelo spojení, a mnou projela živá vlna napětí, jako když se rozezní zvony.

„Chápu toho dost,“ promluvil měkce.

„Chci ho vidět,“ vypravila jsem ze sebe. „Každý den. Chci vědět, že je v pořádku.“

„Samozřejmě. Nejsem krutý. Jen obezřetný.“

Div jsem se nerozesmála. „Tak proto jsi na mě poslal tu stvůru, aby mě pokousala?“

„Proto ne,“ vpíjel se do mě pohledem. Pak zašilhal na mé rameno. „Bolí to?“

„Ne,“ lhala jsem.

Na tváři se mu mihl sotva znatelný úsměv. „Bude to lepší,“ ujišťoval mě. „Ale nikdy se to úplně nezahojí. Ani griša to nedokáže vyléčit.“

„Ty stvůry –“

„Ničevojové.“

Nicoty. Přejel mi mráz po zádech, vzpomněla jsem si na mihotavý oblak a to strašlivé bzučení, které z něj vycházelo, na roztlemenou tlamu připomínající bezednou propast. Zacukalo mi v rameni. „Co jsou zač?“

Zkřivil ústa. Meandry jizev na jeho tváři byly sotva viditelné, jako tajemná, záhadná mapa. Jedna z jizev se mu táhla nebezpečně blízko pravého oka. Málem o něj přišel. Vzal můj obličej do ruky, a když promluvil, znělo to takřka něžně.

„To je jenom začátek,“ zašeptal.

Nechal mě stát na přídi; na kůži jsem pořád živě cítila dotyk jeho prstů a v hlavě mi vířily splašené myšlenky.

Dřív než jsem si to stihla v hlavě srovnat, objevil se Ivan a táhl mě po hlavní palubě zpátky do podpalubí. „Zpomal trochu,“ zpěchovala jsem se, ale nebylo mi to nic platné, o to víc mnou smýkal za rukáv. Ztratila jsem rovnováhu a přepadla dopředu. Má kolena bolestivě zaduněla o podlahu, jen taktak jsem stihla

dát spoutané ruce před sebe, abych zmírnila svůj pád. Sykla jsem, jak se mi třísky zadřely do dlaní.

„Hni sebou,“ nadával mi Ivan. Vydrápala jsem se na všechny čtyři. Dloubl do mě špičkou boty a pode mnou se znovu podlomila kolena a rozplácla jsem se na zemi. „Povídám, hni sebou.“

Zčistajasna mě obrovská ruka vynesla nahoru a jemně postavila na nohy. Když jsem se ohlédla, ke svému nesmírnému údivu jsem za sebou spatřila obra s tmavovlasou dívkou.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se mě.

„Do toho ti nic není,“ vyhrkl Ivan zlostně.

„Je Sturmhondovou vězeňkyní,“ nedala se dívka. „Podle toho by s ní mělo být zacházeno.“

Sturmhond. To jméno znělo povědomě. Takže tohle je jeho loď? A jeho posádka? Na *Verhaderu* se o něm povídalo. Byl to ravský korzár a pašerák, který neblaze proslul nejen tím, že přepadal nepřátelské lodi a nesmírně na tom zbohatl, ale také tím, že dokázal narušit fjerdskou blokádu. Na lodi však nebyla vyvěšená vlajka s dvouhlavou orlicí.

„Je to Temnyjova vězeňkyně,“ tvrdil Ivan, „a zrádkyně.“

„Možná na souši,“ oponovala dívka.

Ivan zadrmolil v šuhanštině něco, čemu jsem nerozuměla. Obr se rozesmál.

„Mluvíš šuhansky jako hotentot,“ procedil.

„A tvoje rozkazy neposloucháme v žádném jazyce,“ dodala dívka.

Ivan se samolibě ušklíbl. „Že ne?“ Otočil rukou a dívka se chytla za srdce a padla na koleno.

Než bys řekl švec, vytasil obr šavli se zlověstně prohnutým ostřím a vrhl se na Ivana. Ten jen líně otočil druhou rukou, načež obr zkrřivil tvář, ale šel pořád dál.

„Nech je na pokoji,“ vložila jsem se do toho a přitom bezmocně smýkala rukama v okovech. Dokázala bych přivolat světlo i se spoutanýma rukama, ovšem nemohla bych ho zaměřit.

Ivan si mě nevšímal. Jeho ruka se pevně sevřela v pěst. Obr se zastavil a šavle mu vyklouzla z ruky. Na obočí mu vyrazil pot, protože Ivan mu právě vymačkával ze srdce život.

„Budeme se hezky chovat, jak se sluší a patří, *ye zho,*“ peskoval ho jízlivě Ivan.

„Vždyť ho zabiješ!“ vyhrkla jsem teď v opravdové hrůze. Strkala jsem ramenem do Ivana a snažila se ho povalit na zem.

Najednou se ozvalo dvojí cvaknutí.

Ivan zůstal jako přimražený a jeho samolibý škleb mu ztuhl na tváři. Za ním stál vysoký kluk asi v mém věku, možná o něco starší – zrzavé vlasy, přeražený nos. Ten chytrý lišák.

Nabitá pistole v jeho ruce byla přitisknutá k Ivanově zátylku.

„Jsem velkorysý hostitel, krvelačnicku. Ale každý dům má svá pravidla.“

Hostitel. Takže tohle musí být Sturmhond. Zdál se moc mladý na to, aby čemukoliv velel.

Ivan svěsil ruce.

Obr nasál vzduch do plic. Dívka se postavila na nohy, ruce pořád přitisknuté na prsou. Oba ztěžka dýchali a oči jim hořely nenávistí.

„Takhle se mi líbíš, chlapče,“ pochválil Sturmhond Ivana. „Já teď odvedu vězeňkyni zpátky do kajuty a ty můžeš jít a ... dělat to, co děláš, když ostatní pracují.“

Ivan se zachmuřil. „Nemyslím – “

„Samozřejmě. Tak co kdybys teď začal?“

Ivanova tvář se zalila zlostným ruměncem. „Ty nebudeš – “

Sturmhond se naklonil těsně k němu, všechna veselost se z jeho hlasu vytratila a nenucené chování nahradila úsečnost ostrá jak břitva. „Je mi fuk, co jsi na souši. Na téhle lodi nejsi víc než zátěž. Pokud tě ovšem nehodím jako návnadu pro žraloky přes palubu. Žraloky mám rád. Vaří se dlouho, ale stojí to za to. Vzpomeň si na to, až tě příště napadne vyhrožovat někomu na téhle lodi.“ Poodstoupil a jeho veselé způsoby se vrátily. „Tak běž, ty návnado pro žraloky. Mazej za svým pánem.“

„Na tohle nezapomenu, Sturmhonde,“ procedil Ivan skrze zataté zuby.

Kapitán zvedl oči k nebi. „Přesně o to mi šlo.“

Ivan se otočil a odkráčel pryč.

Sturmhond strčil pistoli do pouzdra a mile se usmál. „Neuvěřitelné, jak rychle může být na téhle lodi těsně.“ Natáhl se, aby obra s dívkou poplácal po zádech. „Vedli jste si dobře,“ pochválil je potichu.

Oba pořád nespouštěli Ivana z očí. Dívka zatínala prsty v pěst.

„Nechci žádné potíže,“ varoval je kapitán. „Je to jasné?“

Vyměnili si mezi sebou pohled a pak zamračeně přikývli.

„Dobře,“ řekl Sturmhond. „Vraťte se do práce. Já ji odvedu do podpalubí.“ Znovu přikývli. Než odešli, oba se k mému nesmírnému překvapení přede mnou mírně poklonili.

„Jsou to příbuzní?“ zeptala jsem se, zatímco jsem je pozorovala odcházet.

„Dvojčata,“ odpověděl kapitán. „Tolja a Tamara.“

„A ty jsi Sturmhond.“

„Když mám lepší den,“ odpověděl. Měl na sobě úzké kožené kalhoty s pouzdrům na pistole u pasu a jasně tyrkysový redingot s křiklavě zlatými knoflíky a obrovskými manžetami. To oblečení by se hodilo spíš na bál nebo operní jeviště než na palubu lodi.

„Co dělá pirát na velrybářské lodi?“ vyzvíдалa jsem.

„Korzár,“ opravil mě. „Mám několik lodí. Temnyj chtěl velrybářskou loď, tak jsem mu ji poskytl.“

„Chceš říct ukradl.“

„Získal.“

„Byl jsi v mé kajutě.“

„Mnoho žen o mně sní,“ prohodil nevzrušeně a dál si vedle mě vykračoval.

„Viděla jsem tě, když jsem se probrala,“ trvala jsem na svém.

„Já potřebuju –“

Zvedl ruku. „Šetři si dech, krásko.“

„Vždyť ani nevíš, co jsem chtěla říct.“

„Chtěla jsi mi přednést svůj příběh a pak říct, že potřebuješ mou pomoc, nemáš sice na zaplacení, zato máš čisté srdce – nic neobvyklého.“

Nevěřičně jsem zamrkala. Přesně to jsem měla v úmyslu udělat. „Ale –“

„Škoda dechu, škoda času, škoda krásného odpoledne,“ nenechal mě domluvit. „Nemám rád, když se s vězni zachází špatně, ale tam můj zájem končí.“

„Ty –“

Zavrtěl hlavou. „A vůči srdceryvným historkám jsem velmi imunní. Takže pokud tvůj příběh není o mluvícím psíčkovi, nechci ho slyšet. Je o něm?“

„Je o čem?“

„O mluvícím psíčkovi přece.“

„Ne, to není,“ odsekla jsem. „Je o budoucnosti jednoho království a všech v něm.“

„Škoda,“ vzal mě za ruku a vedl k poklopu na zádi.

„Myslela jsem, že pracuješ pro Ravku,“ vyjela jsem zlostně.

„Pracuju pro toho, kdo mi nejlíp zaplatí.“

„Takže si za pár zlaťáků prodal svou zemi Temnyjovi?“

„Ne, za *spoustu* zlaťáků,“ opravil mě. „Já rozhodně nejsem levný, to mi věř.“ Rukou ukázal na průlez do podpalubí. „Až po tobě.“

Se Sturmhondovou pomocí jsem došla zpátky do kajuty, kde už čekali dva grišové, aby mě zamkli. Kapitán se mi uklonil a beze slova odešel.

S hlavou v dlaních jsem seděla na lůžku. Sturmhond může dělat hloupého, jak chce. Já vím, že byl za mnou v kajutě, a k tomu musel mít nějaký důvod. Nebo se jen chytám každé naděje jako tonoucí stébla.

Když mi Žeňa přinesla ták s večeří, našla mě stočenou na posteli tváří ke zdi.

„Měla by ses najíst,“ domlouvala mi.

„Nech mě na pokoji.“

„Budeš mít vrásky, když se budeš mračit.“

„A ty budeš mít bradavice, když lžeš,“ oplatila jsem jí trpce. Zasmála se a vešla dovnitř, ták položila na stůl. Došla ke kulatému okénku a zahleděla se do vlastního obrazu na skle. „Možná bych se měla obarvit na blond,“ dumala. „Ta rudá korporálčická kefta se nemožně tluče s mými vlasy.“

Přes rameno jsem se na ni podívala. „Moc dobře víš, že bys mohla mít na hlavě pytel, pořád budeš vypadat líp než všechny holky na dvou kontinentech.“

„To je pravda,“ zazubila se.

Já jí úsměv nevrátila. Vzdechla a upřeně se zahleděla na špičky bot. „Chyběla jsi mi,“ řekla.

Zarazilo mě, jak moc mě ta slova zabořila. I ona mi chyběla. A připadala jsem si proto jako blázen.

„Byla jsi vůbec někdy moje kamarádka?“ zeptala jsem se jí.

Posadila se ke mně na kraj postele. „Záleží na tom?“

„Chci vědět, jak hloupá jsem byla.“

„Byla jsem moc ráda tvoje kamarádka, Alino. Ale nelituju toho, co jsem udělala.“

„A to, co udělal Temnyj? Toho také nelituješ?“

„Já vím, že si myslíš, že je stvůra, ale on se jen snaží dělat to, co je správné pro Ravku a pro nás pro všechny.“

Vymrštila jsem se na posteli a opřela se o lokty. Žila jsem v Temnyjových lžích tak dlouho, až jsem zapomínala, že jen pár lidí ví, co je skutečně zač. „Žeňo, to on vytvořil Vrásu.“

„Černý heretik –“

„Žádný Černý heretik neexistuje,“ skočila jsem jí do řeči, abych jí vyložila smutnou pravdu, kterou mi před pár měsíci v Malém paláci odhalila Baghra. „Dává vznik Vrásy za vinu předkům, ale byl a je jen jediný Temnyj a nejde mu o nic jiného než o moc.“

„To není možné. Temnyj se celý život snaží osvobodit Ravku od Vrásy.“

„Jak můžeš něco takového říct po tom, co udělal v Novokribirsku?“ Temnyj použil Bezmoří k tomu, aby zničil celé město. Měla to být demonstrace moci, aby zastrašil nepřátele a začal novou éru vlastního vládnutí. A já mu to umožnila.

„Vím, že tam došlo... k nehodě.“

„K nehodě? Zabil stovky, možná tisíce lidí.“

„A co lidi na lodi?“ zeptala se potichu.

Vzdychla jsem a praštila sebou zpátky na postel. Dlouhou dobu jsem studovala prkna nad sebou. Nechtěla jsem to vyslovit, ale věděla jsem, že musím. Ta otázka mě pronásledovala dlouhé týdny a bezpočet mil. „Přežil... přežil to ještě někdo?“

„Kromě Temnyje a Ivana?“

Přikývla jsem a čekala.

„Dva ohňostrůjci, kteří jim pomohli utéct,“ vypočítávala. „Ještě se podařilo dostat zpátky několika vojákům z První armády a větrostrůjkyni, jmenovala se Natálie, za pár dní zemřela na následky zranění.“

Zavřela jsem oči. Kolik lidí na tom písečném člunu mohlo být? Třicet? Čtyřicet? Bylo mi zle. V uších mi zněl nářek a vrískání volker. Cítila jsem pach krve a střelného prachu. Všechny ty lidi jsem obětovala za Malův život a svoji svobodu a nakonec umřeli zbytečně. Jsme znovu v Temnyjově moci, která je větší než kdy předtím.

Žeňa položila ruku na mou. „Udělal jsi, co jsi musela, Alino.“

Křečovitě jsem se zasmála a ruku vytrhla. „Tak tohle ti Temnyj vykládá, Žeňo? Žije se ti tak líp?“

„Ne, ani ne.“ Sklopila oči do klína a zaujatě skládala a rozkládala záhyb své *kefty*. „Osobodil mě, Alino,“ promluvila po dlouhém mlčení. „Co mám dělat? Běžet zpátky do paláce? Zpátky ke králi?“ Prudce zavrtěla hlavou. „Ne, už jsem se jednou rozhodla.“

„Co ostatní grišové?“ zeptala jsem se. „Všichni se nemohli přidat k Temnyjovi. Kolik jich zůstalo v Ravce?“

Žeňa ztuhla. „Myslím, že o tomhle s tebou nemůžu mluvit.“

„Žeňo –“

„Najez se, Alino. Zkus se trochu vyspat. Brzy už budeme v mraze.“

Mráz. Takže se nevracíme do Ravky. Musíme plout na sever.

Postavila se a setřásla prach ze své *kefty*. Může si dělat legraci z její barvy, ale já stejně moc dobře věděla, jak moc pro ni znamená. Je důkazem toho, že je skutečná griša – chráněná a protežovaná, už žádná služka. Vzpomněla jsem si na záhadnou nemoc, která těsně před Temnyjovým pučem oslabila krále. Žeňa byla

jednou z mála grišů, již měli ke královské rodině přístup. Využila ho k tomu, aby získala právo nosit rudou barvu.

„Žeňo,“ zavolala jsem na ni, když už byla ve dveřích. „Ještě na něco se chci zeptat.“

Zůstala stát s rukou na klice.

Vlastně bylo hloupé a bezvýznamné ptát se na to po takové době. Jenže mi to pořád vrtalo hlavou. „Ty dopisy, které jsem psala v Malém paláci Malovi. Říká, že je nikdy nedostal.“

Neotočila se, viděla jsem však, jak svésila ramena.

„Nikdy neodešly,“ špitla. „Temnyj řekl, že svůj starý život musíš nechat za sebou.“

Zavřela dveře, slyšela jsem západku dopadnout na své místo.

Tolik času jsme se Žeňou strávily spolu, všechny ty hodiny, kdy jsme si povídaly a smály se, popíjely čaj a zkoušely si šaty. A ona mi přitom celou dobu lhala. Nejhorší na tom bylo, že Temnyj měl tenkrát pravdu. Kdybych pořád visela na Malovi a na zamilovaných vzpomínkách, které jsem měla, asi bych nikdy svoji sílu neovládla. Jenže o tomhle Žeňa neměla páru. Prostě jen plnila rozkazy a nechala mě se trápit. Nevím, co to je, přátelství však rozhodně ne.

Otočila jsem se na bok a vnímala jemné houpání lodi pod sebou. Takhle se člověk cítí, když ho maminka v náručí ukolébává ke spánku? Nedokázala jsem si vzpomenout. Ana Kuya si někdy broukávala pod vousy, když v Keramzinu před spaním obcházel ložnice, než zhasla lampy a pozavírala dveře. Jinou ukolébavku jsme s Malem nepoznali.

Nad sebou jsem zaslechla, jak nějaký námořník volá do větru. Ozval se zvon, aby ohlásil výměnu hlídek. *Jsmo naživu*, uklidňovala jsem se. *Už jednou se nám podařilo před ním utéct. Dokážeme to znovu.* Ale nepomáhalo to, a tak jsem to nakonec vzdala a dala

průchod slzám. Sturmhond byl najatý a zaplacený. Žeňa se rozhodla pro Temnyje. Zůstali jsme s Malem jako vždycky sami, opuštění bez přátel a spojenců, obklopeni nelítostným mořem. I kdybychom mu utekli i tentokrát, nemáme, kam se vrátit.

KAPITOLA

3

ANI NE ZA TÝDEN jsem na hladině spatřila plout první kry. Byli jsme daleko na severu, kde moře potměnělo a z jeho hlubin vyrůstaly nebezpečné hroty. I když byl začátek léta, vítr se nám zadíral pod kůži a lana byla po ránu ztvrdlá mrazem.

Hodiny a hodiny jsem chodila sem a tam po kajutě se zrakem upřeným na nekonečné moře. Každé ráno mě dovedli na palubu, abych si protáhla nohy a zdálky jsem mohla zahlédnout Mala. Temný stál vždycky u zábradlí, sledoval horizont, jako by něco vyhlížel. Sturmhond a jeho posádka se drželi opodál.

Sedmého dne jsme projeli mezi dvěma kamenitými ostrovy, které jsem znala z dob, kdy jsem pracovala jako kreslička map: Jelka a Vilka, tedy vidlička a nůž. Vpluli jsme na Stezku smrti, dlouhý pás temné vody, v níž ztroskotalo bezpočet lodí, když narazily na bezejmenné ostrovy, které se tu objevovaly a zase mizely v mlze. Na mapě se označovala lebkami námořníků,

příšerami s dokořán otevřenou tlamou, mořskými pannami se sněhobílými vlasy a hlubokýma, temnýma tuleníma očima. Sem jezdili jen nejzkušenější fjerdští rybáři kvůli kožešinám, pokud byli ochotní pro tučnou kořist riskovat svůj život. Ale za jakou kořistí jsme sem vyrazili my?

Sturmhond nařídil svinout plachty; zpomalili jsme a zvolna pluli mlhou. Loď přikrylo zvláštní ticho. Rozhlédla jsem se kolem, harpuny s hroty z grišovské ocele stály vyrovnané v řadě. Nebylo těžké uhodnout, k čemu tu jsou. Temnyj chce získat další umocňovač. Prohlížela jsem si zástup grišů a přemítala, kdo bude tím „šťastlivcem“, kterého Temnyj obdaří svým „darem“. Strašlivý neklid do mě zaťal svůj dráp.

To by bylo přece šílenství, říkála jsem si. Něčeho takového se neodvážím. Tato myšlenka mě ovšem moc neuklidnila. Vždycky se odvážil.

PŘÍŠTÍHO DNE si mě Temnyj nechal předvést. „Pro koho je?“ vyhrkla jsem, sotva mě Ivan postavil k zábradlí na pravoboku.

Temnyj beze slova zíral do vln před sebou a mně blesklo hlavou, že ho prostě shodím přes palubu. Sice jsou mu stovky let, ale co když vůbec neumí plavat?

„Řekni mi, že to není pravda. Řekni mi, že nechceš udělat, co si myslím,“ dotírala jsem. „Řekni mi, že je ten umocňovač pro nějakou jinou hloupou důvěřivou holku.“

„Pro nějakou, která není tak paličatá? Tak sobecká? Tak dychtivá prožít život jako šedivá myš? Věř mi,“ pronesl, „přál bych si, aby to bylo možné.“

Udělal se mi mdlo. „Každý griša může mít jen jeden umocňovač, sám jsi mi to řekl.“

„Morozovovy umocňovače jsou jiné.“

Zírala jsem na něj s otevřenou pusou. „Je ještě nějaký kromě toho z bílého jelena?“

„Mají se nosit dohromady, Alino. Jsou výjimečné, jako my dva.“

V hlavě jsem si přebírala, co jsem četla v knihách o vědění grišů. Ve všech do jedné se říkalo totéž: moc grišů nesmí být nikdy neomezená, musí být pod kontrolou.

„Ne,“ pronesla jsem rozhodně. „Tohle já nechci. Já chci –“

„Ty chceš,“ usklíbl se Temnyj posměšně. „Já chci vrazit nůž do srdce toho tvého stopaře a dívat se, jak pomalu umírá. Chci, aby vás oba spolkl moře. Jenže naše osudy jsou teď spojené, Alino, a ani jeden z nás s tím nic nenadělá.“

„Jsi blázen.“

„Vím, že ti dělá dobře si to myslet,“ řekl nevzrušeně. „Tyhle umocňovače se ale musí dostat k sobě. Pokud chceme doufat, že dokážeme ovládnout Vrásu –“

„Nemůžeš ovládnout Vrásu. Vrása se musí zničit.“

„Opatrně, Alino,“ na tváři mu zahrál nepatrný úsměv. „O tobě jsem si myslel totéž.“ Mávl na Ivana, který stál v uctivé vzdálenosti opodál. „Přiveďte toho kluka.“

Srdce jsem měla až v krku. „Počkej,“ zavolala jsem. „Řekl jsi, že mu neublížíš.“

Vůbec si mě nevšimal. V zoufalství jsem se rozhlédla kolem. Jako by někdo na téhle bohem zapomenuté lodi mohl vyslyšet mé naléhání. Sturmhond stál u kormidla a nezúčastněně nás pozoroval.

Zatahala jsem Temnyje za rukáv. „Měli jsme dohodu. Nic jsem neudělala. Slíbil jsi –“

Temnyj mě probodl kamenným pohledem svých ledových očí a mně všechna slova uvízla na jazyku.

Za chvílku se objevil Ivan, za sebou táhl Mala, smýkl s ním k zábradlí. Se svázanýma rukama a očima mžourajícima v nena-
dálém světle stál před námi. Bylo to nejbliž, co jsme se k sobě za
celé týdny dostali. I když byl bledý a vyčerpaný, nezdálo se, že
by mu ublížili. V jeho očích jsem četla otázku, na niž jsem nemě-
la odpověď.

„Tak dobře, stopaři,“ začal Temnyj. „Stopuj.“

Mal sjel pohledem z Temnyje na mě a zase zpátky. „Co mám
stopovat? Jsme uprostřed oceánu.“

„Alina mi kdysi řekla, že dokážeš vystopovat i zajíce v noře.
Osobně jsem prohodil pár slov s námořníky z *Verrhaderu* a tvrdi-
li mi, že na moři ti to jde zrovna tak dobře. Byli dokonce přesvěd-
čení, že bys nějakého šťastného kapitána mohl díky svým schop-
nostem učinit velmi bohatým.“

Mal se zachmuřil. „Chceš, abych vystopoval velryby?“

„Ne,“ řekl Temnyj. „Chci, abys vystopoval mořský bič.“

Ochromeně jsme na něj zírali. Div že jsem se nedala do smíchu.

„Hledáš draka?“ zeptal se Mal nevěřicně.

„Draka severského moře,“ přisvědčil Temnyj. „*Rusalje*.“

Rusalje. Mořský bič byl v pohádkách princ zakletý do podoby
mořského hada, který musí střežit Stezku smrti. Tak to má být
Morozovův druhý umocňovač?

„Je to pohádka,“ vyslovil Mal, na co jsem myslela. „Báchorka
pro děti. Ve skutečnosti neexistuje.“

„V těchto vodách ho už léta vídají,“ opáčil Temnyj.

„Spolu s mořskými pannami a bílými selkiemi. Je to legenda.“

Temnyj nadzdvihl obočí. „Stejně jako bílý jelen?“

Mal na mě po očku zašilhal. Nenápadně jsem zavrtěla hlavou.
Ať zamýšlí Temnyj cokoliv, my mu v tom pomáhat nebudeme.

Mal se zahleděl do vln. „Vždyť bych ani nevěděl, kde začít.“

„V jejím zájmu doufám, že to není pravda.“ Temnyj ze záhybů své kefty vyprostil tenký nůž. „Protože od teď každý den, kdy mořský bič nenajdeme, jí odříznu kus kůže. Pomalu. Pak jí to Ivan zahojí, abychom si to příští den mohli zopakovat.“

Cítila jsem, jak blednu, krve by se ve mně nedořezal.

„Neublížíš jí,“ prohlásil Mal pevně, přesto jsem v jeho hlase zaslechla stín strachu.

„Nechci jí ublížit,“ připustil Temnyj. „Chci, abys udělal, co ti nařizuju.“

„Najít bílého jelena mi trvalo celé měsíce,“ namítl Mal zoufale. „A pořád nevím, jak se nám to nakonec podařilo.“

Sturmhond přistoupil dopředu. Byla jsem tak zaujatá Malem s Temnyjem, že jsem na něj skoro zapomněla. „Nestřpím, aby se na mé lodi mučily ženy,“ pronesl.

Temnyj sjel korzára mrazivým pohledem. „Pracuješ pro mě, Sturmhonde. Dělej, co máš, jinak to, že nedostaneš zapláceno, bude tvůj nejmenší problém.“

Přes loď se převalila nepříjemná vlna neklidu. Sturmhondova posádka, co do počtu větší než hlouček Temnyjových grišů, se tvářila nevraživě. Žeňa s rukou před pusou stála jako zařezaná.

„Dej tomu stopaři nějaký čas,“ promluvil Sturmhond klidně. „Týden. Nebo aspoň pár dnů.“

Temnyj mi položil prst na ruku, jemným pohybem odhrnul rukáv nahoru a odhalil mou světlou paži. „Mám začít na rukou?“ Pak nechal rukáv a hřbetem ruky přešel po mé tváři. „Nebo na obličej?“ Kývl na Ivana. „Podrž ji.“

Ivan mě popadl za hlavu. Temnyj zvedl nůž. Koutkem oka jsem viděla jeho blyskavé ostří. Chtěla jsem se přihrčit, ale Ivan mě pevně držel. Čepel se dotkla mé tváře. Vyděšeně jsem zadržela dech.

„Přestaň!“ zakřičel Mal.

Temnyj čekal.

„Já... dokážu to.“

„Ne, Male,“ protestovala jsem s mnohem větší odvahou, než jakou jsem cítila.

Mal ztěžka polkl a pak řekl: „Kurz jihozápad. Zpátky, odkud jsme připluli.“

Zatrnulo mi. Viděl tam něco? Nebo jen blafuje, aby mi Temnyj neublížil?

Temnyj naklonil hlavu na stranu a bedlivě ho zkoumal. „Doufám, že máš dost rozumu na to, abys na mě nezkoušel žádné triky, stopaři.“

Mal ostře přikývl. „Dokážu to. Najdu ho. Jen... mi dej čas.“

Temnyj schoval nůž. Pomalu jsem vydechla a snažila se netrást.

„Máš na to týden,“ rozhodl, pak se otočil a zmizel v podpalubí. „Přiveďte ji,“ utrousil za Ivanem.

„Male –,“ vyjekla jsem, zatímco mě Ivan popadl za ruku.

Mal zvedl svázané ruce a natáhl se ke mně. Prsty se letmo dotkl mých a pak mě Ivan odvedl k průlezu do podpalubí.

Když jsme sestupovali do vlhkých útrob podpalubí, v hlavě mi překotně vířily myšlenky. Klopýtala jsem za Ivanem a snažila se poskládat si dohromady, co se právě stalo. Temnyj řekl, že neublíží Malovi, dokud ho bude potřebovat. Myslela jsem, že je mu užitečný jenom k tomu, aby mě donutil poslouchat, ale teď je jasné, že od něj očekává víc. Opravdu si Mal myslí, že dokáže mořský bič najít, nebo jen hraje o čas? Nevěděla jsem, co by bylo lepší. Představa, že mě budou mučit, nebyla rozhodně nějak povzbudivá, na druhou stranu co se bude dít, když severského draka opravdu najde? Co by druhý umocňovač přinesl?

Ivan mě dotáhl do prostorné kajuty, která podle všeho musela být kapitánská. Zdá se, že Sturmhond se musel se svou posádkou uskrovnit. Postel byla odsunutá v rohu a okénka s tlustými skly, jimiž byla posetá ostře vykrojená zeď na zádi, vrhala unylé světlo na psací stůl, za nímž se rozvaloval Temnyj.

Ivan se uklonil a pospíchal pryč, chvatně za sebou zavřel dveře.

„Nemohl se dočkat, až odsud vypadne,“ procedila jsem ode dveří. „Děsí ho, co si ze sebe udělal. Všechny to děsí.“

„Bojíš se mě, Alino?“

„To bys chtěl, že jo?“

Temnyj pokrčil rameny. „Strach je mocný spojenec,“ připustil. „A věrný.“

Vpíjel se do mě chladným, pronikavým pohledem, jenž ve mně vždycky vzbuzoval pocit, že si ve mně čte jako v otevřené knize, s lehkostí přejíždí prsty po řádcích a sbírá tajné informace, o jejichž obsahu se můžu jen dohadovat. Snažila jsem se netrást, ale okovy na zápěstích mi chřestily.

„Chtěl bych ti dát svobodu,“ pronesl klidně.

„Chtěl bys mi dát svobodu, chtěl bys mě stáhnout z kůže. Tolik věcí.“ Pořád jsem na tváři cítila ostří jeho nože.

Vzdychl. „To byla výhrůžka, Alino. Splnila svůj účel.“

„Takže bys mě neporezal?“

„To jsem neřekl.“ Jeho hlas byl příjemný a věcný jako vždycky. Mohl mi vyhrožovat zmrzačením nebo si objednávat večeri, člověk by mezi tím nepoznal rozdíl.

Ve slabém světle byly mapy jizev na jeho tváři sotva viditelné. Věděla jsem, že bych měla být zticha, abych ho přiměla mluvit, jenže na to byla má zvědavost příliš velká.

„Jak jsi to přežil?“

Rukou si přejel po ostrých lícních kostech. „Podle všeho volkrám moje maso nechutnalo,“ prohodil téměř líně. „Všimla sis, že se vzájemně nepožírají?“

Otřásla jsem se. Byly jeho stvořeními, stejně jako ta věc, co mi zasekla tesáky do ramene. To místo jsem pořád cítila. „Stejně přitahuje stejné.“

„Není to zkušenost, kterou bych si toužil zopakovat. Svůj díl jejich milosrdenství jsem vyčerpal. A tvého také.“

Přešla jsem místností a zastavila se před psacím stolem. „Tak proč mi hodláš dát druhý umocňovač?“ Zoufale jsem ho chtěla přimět, aby na celou věc pohlížel rozumně. „Pokoušela jsem se tě zabít, jestli jsi nezapomněl.“

„A nepodařilo se ti to.“

„Tak třeba to napodruhé vyjde. Proč mi chceš dát ještě větší sílu?“

Znovu pokrčil rameny. „Bez Morozovových umocňovačů je Ravka ztracená. Jsi předurčena k tomu, abys je nosila, stejně jako jsem já předurčený k tomu, abych vládl. Jinak to nemůže být.“

„Jak výhodné.“

Opřel se dozadu a zkrřížil ruce. „Ty pro mě, Alino, rozhodně nijak výhodná nejsi.“

„Umocňovače nemůžeš kombinovat. Ve všech knihách se o tom píše jedno a to samé – “

„Ve všech knihách ne.“

Měla jsem chuť křičet zoufalstvím. „Baghra mě varovala. Říkala mi, že jsi arogantní a zaslepený ctižádostí.“

„Nepovídej?“ Jeho hlas byl jako led. „A jaké další vlastizrádné řeči ti našeptala?“

„Že tě má ráda,“ vybuchla jsem zlostně. „Že věří, že můžeš všechno odčinit.“

V tu chvíli se ode mě odvrátil, ale na jeho tváři jsem stihla zachytit bolest. Co jí udělal? A co ho to stálo?

„Odcínit,“ mumlal. „Spása. Pokání. Starobyle ušlechtilé myšlenky mé matky. Možná jsem měl dávat větší pozor.“ Sáhl do psacího stolu a vytáhl úzký červený svazek. Zvedl ho přede mnou a na obálce se zaleskla zlatá písmena: *Istoria Sanktja*. „Znáš to?“

Zachmuřila jsem se. *Život svatých*. V hlavě se mi vynořila nejasná vzpomínka. Před měsíci v Malém paláci mi Aparátus dal stejný svazek. Hodila jsem ho do komody na dno šuplíku a víckrát si na něj nevzpomněla.

„Je to knížka pro děti,“ prohlásila jsem.

„Četla jsi ji?“

„Ne,“ připustila jsem a nesmírně v tu chvíli zalitovala, že je to pravda. Temnyj mě bedlivě studoval. Co může být tak důležitého na staré sbírce náboženských obrázků?

„Pověry,“ sjel pohledem ke knize. „Vesnické báchorky. To jsem si myslel. Morozov byl podivín. Byl trochu jako ty, přitahovali ho obyčejní a slabí.“

„Mal není slabý.“

„Je nadaný, připouštím, ale není to griša. Nikdy se ti nebude moct rovnat.“

„Může se mi rovnat, dokonce mě předčí,“ vyštěkla jsem.

Temnyj zakroutil hlavou. Kdybych ho neznala lépe, považovala bych jeho pohled za lítostivý. „Myslíš si, že si v něm našla rodinu. Myslíš si, že v něm máš budoucnost. Jenže ty budeš pořád mocnější, zatímco on bude stárnout. Prožije svůj krátký život obyčejného člověka a ty ho uvidíš umírat.“

„Mlč.“

Usmál se. „Jen do toho, dupej nohama, vzpouzej se proti své přirozenosti. Zatímco tvá země trpí.“

„Kvůli tobě!“

„Protože jsem vložil důvěru do holky, která nesnese pomyšlení, že má ohromnou moc.“ Vstal a obešel stůl. I když mnou lomcoval vztek, ucouvla jsem před ním, až jsem narazila do židle za sebou.

„Vím, co cítíš, když jsi s tím stopařem,“ zabodl do mě zrak.

„O tom pochybuju.“

Přezíravě mávl rukou. „Ne, nemyslím tu nesmyslnou touhu, ze které ještě musíš vyrůst. Myslím pravdu v tvém srdci. Samotu. To stále rostoucí vědomí vlastní výjimečnosti.“ Naklonil se blíž. „A s tím spojenou bolest.“

Snažila jsem se nedat najevo šok, který mnou projel. „Nevím, o čem mluvíš,“ vyhrkla jsem, ale samotné mi to znělo falešně.

„Nikdy to nevybledne, Alino. Bude to jen pořád horší, ať se schováš, za kolik šátků chceš, ať budeš donekonečna lhát nebo utečeš na samý kraj světa.“

Chtěla jsem se otočit stranou, ale chytil mě za bradu a přinutil mě pohlédnout mu do tváře. Byl tak blízko. Cítila jsem jeho dech. „Nikdo není jako my dva, Alino,“ šeptal. „A nikdy nebude.“

Vytrhla jsem se mu a přitom převrhla židli, o kterou jsem málem zakopla. Temnyj se beze slova díval, jak pěstmi v okovech buším do dveří a volám na Ivana. Nepřišel, dokud mu to Temnyj nenařídil.

Nejasně jsem vnímala Ivanovu ruku na zádech, smrdutý zápach chodby a námořníka, který nám kvapně uhnul z cesty. Pak za mnou zapadly dveře a pohltilo mě ticho úzké kajuty, svalila jsem se na kavalec a na tváři ucítila hrubou látku povlečení a celá rozzechvělá se marně snažila vyhnat Temnyjova slova z hlavy. Malova smrt. Nesmírně dlouhý život, který mě čeká. Bolest odlišnosti, jež nikdy nepomine. Každý z těch strachů

pronikal hluboko do mého nitra a zatínal se do mého srdce jako ostrý dráp.

Věděla jsem, že je ostřílený lhář. Dokázal předstírat všechny možné emoce a hrát na mé lidské city. Nemohla jsem však popřít to, co jsem sama cítila v Nové zemi, ani pravdu, kterou mi Temnyj ukázal: můj smutek a mé touhy se v jeho chmurných šedých očích odrážely jako v zrcadle.

NÁLADA NA velrybářské lodi se změnila. Posádka byla neklidná a obezřetná, pořád měla v živé paměti, jak se pohrdavě zacházelo s jejich kapitánem. Grišové si mezi sebou špitáli a z pomalé plavby vodami Stezky smrti měli nervy napnuté k prasknutí.

Každý den mě nechal Temnyj vyvést na palubu, kde jsem se na přídi musela postavit vedle něj. Mala ostře střežili na druhé straně lodi. Občas jsem ho slyšela volat na Sturmhonda pokyny nebo jsem ho zahlédla ukazovat na něco, co vypadalo jako hluboké rýhy na hladině či obrovských ledových výběžcích, jež jsme míjeli.

Zírala jsem na ty vyryté koleje. Mohly to být stopy drápů. Nemuselo to být vůbec nic. Dobře jsem si pamatovala, co dokázal Mal na Sibeji. Když jsme stopovali bílého jelena, ukazoval mi polámané větvičky a podupanou trávu, znamení, která se zdála být zřejmá, jakmile mě na ně upozornil, avšak do té doby pro mě byla neviditelná. Posádka se tvářila skepticky, grišové přímo pohrdavě.

Za soumraku, když se další den chýlil ke konci, mě Temnyj vedl přes celou palubu na druhou stranu k průlezu do podpalubí přímo Malovi před očima. Neměli jsme dovoleno spolu mluvit. Snažila jsem se mu dlouhým pohledem do očí beze slov říct, že jsem v pořádku, viděla jsem však, že v něm narůstá zoufalství a zlost, a neměla jsem, jak ho uklidnit.

Jednou jsem u průlezu do podpalubí zakopla a Temnyj mě